

Sygn. akt II K 1378/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący Sędzia SR Andrzej Wojtaszko

Protokolant Zbigniew Szpanowski

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 marca 2017 roku sprawy

K. K. urodzonego (...) w B., syna S. i A. z domu Ł.

oskarżonego o to, że:

w dniu 03 kwietnia 2016 r. w G. na ulicy (...) prowadził w ruchu lądowym motocykl marki (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości posiadając 0,78 promila alkoholu etylowego we krwi

to jest o czyn z art. 178a§1 k.k.

I. oskarżonego K. K. uznaje za winnego zarzucanego czynu, z tym odmiennym ustaleniem, iż bezpośrednio po kolizji drogowej posiadał o godz. 20:40 w wydychanym powietrzu 0,56 mg/l alkoholu etylowego, czyn ten kwalifikuje z art. 178 a § 1 k. k. i za to na podstawie art. 178 a § 1 k. k. w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1b, § 2 k. k. w zw. z art. 35 § 1 k. k. skazuje go na karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 39 pkt 3 k. k. w zw. z art. 42 § 2 k. k. w zw. z art. 43 § 1 k. k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 39 pkt 7 k. k. w zw. z art. 43a § 2 k. k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k. oraz art. 624 k. p. k. zwalnia oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, które przejmują na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 1378/16

UZASADNIENIE

Stosownie do treści art. 424 § 3 kpk, Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz rozstrzygnięcia co do kary i innych konsekwencji prawnych czynu.

W dniu 15 listopada 2016 r. prokurator Prokuratury Rejonowej G.-Ś. w G. wniósł do Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku akt oskarżenia przeciwko K. K., oskarżonemu o to, że:

w dniu 3 kwietnia 2016 r. w G. na ulicy (...) prowadził w ruchu lądowym motocykl marki (...) o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, posiadając 0,78 promila alkoholu etylowego we krwi,

to jest o czyn z art. 178a § 1 kk.

K. K. w toku postępowania przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd zważył co następuje.

Przeprowadzona z uwzględnieniem wskazań wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego ocena całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do konstatacji, że zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i wina oskarżonego nie budzą wątpliwości.

Art. 178a § 1 kk stanowi, że: „Kto, znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.”.

Ustawodawca w art. 178a § 1 kk spenalizował czyny polegające na prowadzeniu pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego. Sankcja karna przewidziana za to przestępstwo obejmuje karę grzywny, ograniczenia wolności albo karę pozbawienia wolności do lat 2.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwala jednoznacznie stwierdzić, że czyn oskarżonego wypełnia wszystkie znamiona czynu zabronionego stypizowanego w art. 178a § 1 kk. Bowiem jak wynika z akt sprawy oskarżony K. K. w dniu 3 kwietnia 2016 r. w G., w ruchu lądowym, bo na ulicy (...), prowadził motocykl marki (...) o nr rej. (...), znajdując się przy tym w stanie nietrzeźwości. Przeprowadzone u K. K. badanie bezpośrednio po zdarzeniu, to jest o godzinie 20:40, na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wykazało wynik 0,56 mg/l. Co istotne oskarżony, przewidując możliwość popełnienia czynu zabronionego polegającego na prowadzeniu w stanie nietrzeźwości pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym, chciał jego popełnienia. W ocenie Sądu bezsporne jest sprawstwo oskarżonego. Wątpliwości nie budzą także okoliczności popełnienia przestępstwa.

W przedmiotowej sprawie Sąd nie stwierdził istnienia jakichkolwiek okoliczności wyłączających bezprawność czynu lub winę oskarżonego. Natomiast z punktu widzenia oceny naganności czynu K. K. wskazać należy, że charakteryzuje go społeczna szkodliwość w stopniu wyższym niż znikomy.

Biorąc powyższe pod uwagę, należało stwierdzić, iż czyn oskarżonego K. K. stanowi przestępstwo z art. 178a § 1 kk.

Za przypisane oskarżonemu K. K. przestępstwo Sąd:

I. na podstawie art. 178 a § 1 kk w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 1b i § 2 kk w zw. z art. 35 § 1 kk skazał go na karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 39 pkt 3 kk w zw. z art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 39 pkt 7 kk w zw. z art. 43a § 2 kk orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. na podstawie art. 626 § 1 kpk oraz art. 624 kpk zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, które przejął na rzecz Skarbu Państwa.

Zgodnie z ustawowymi dyrektywami wymiaru kary sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art. 53 § 1 kk). Z kolei stopień społecznej szkodliwości konkretnego czynu zabronionego ocenia się przez pryzmat okoliczności wymienionych w art. 115 § 2 kk.

Przekładając powyższe uwagi na realia rozpatrywanej sprawy, zauważyć należy, że społeczna szkodliwość czynu K. K. nie jawi się jako znaczna, aczkolwiek nie jest też ona znikoma. Nie ulega wątpliwości, że czyn oskarżonego

godził w dobro prawne jakim jest bezpieczeństwo komunikacji w ruchu lądowym. Z drugiej jednak strony, w świetle pozostałych dóbr chronionych w części szczególnej Kodeksu karnego, naruszone przez niego dobro nie ma wartości najwyższej. Sąd zważył, iż oskarżony przypisanego mu czynu dopuścił się w sposób świadomy, działając umyślnie i w przeszłości był już karany. Jednak, co istotne, uprzednie skazania nie dotyczyły przestępstw podobnych. Należy także zauważyć, że od poprzedniego skazania minął dłuższy już okres, albowiem ostatni wyrok skazujący zapadł w 2011 roku. Co istotne oskarżony posiada pozytywną opinię administracji zakładu karnego, w którym aktualnie przebywa, jego zachowanie jest poprawne, jest podatny na sugestie wychowawcze, wywiązuje się z nakładanych zadań i obowiązków. Prognoza penitencjarna jest pozytywna. O względnie mniejszym stopniu społecznej szkodliwości czynu świadczy także rodzaj użytego pojazdu mechanicznego. Oskarżony, dopuszczając się przestępstwa z art. 178a § 1 kk, prowadził motocykl. Nie sposób więc przy tym nie uwzględnić okoliczności, iż zagrożenie stwarzane przez pijanego kierowcę podczas prowadzenia motocyklu jest oczywiście mniejsze aniżeli zagrożenie jakie stwarzałby, prowadząc pojazd mechaniczny o większych rozmiarach i wadze, na przykład samochód osobowy. Nadto przy wartościowaniu stopnia naganności przypisanego K. K. czynu nie sposób tracić z pola widzenia okoliczności, że oskarżony nieznacznie przekroczył granicę stanu nietrzeźwości, albowiem wynik wyniósł 0,56 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Stopień winy odpowiada stopniowi społecznej szkodliwości czynu.

Jak już zostało wyżej wspomniane w art. 178a § 1 kk zostało ukształtowane ustawowe zagrożenie z alternatywnie ujętymi karami.

Sąd, stosując represję karną za przypisany oskarżonemu czyn, wykluczył możliwość orzeczenia kary izolacyjnej, jako stanowiącej ultima ratio w polskim kodeksie karnym. Ustawodawca bowiem wyraził zasadę prymatu kar wolnościowych nad karą pozbawienia wolności. W ocenie Sąd obecna sytuacja majątkowa K. K. wykluczała także orzeczenie grzywny za przypisane mu przestępstwo. Zdaniem Sądu zachodziło bowiem uzasadnione przypuszczenie bezskuteczności ewentualnej egzekucji na skutek niewypłacalności oskarżonego. Toteż mając na uwadze powyższe, należało orzec karę 8 miesięcy ograniczenia wolności, polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Aktualny stan zdrowia K. K. i jego sprawność fizyczna nie budzi zastrzeżeń co do możliwości wykonania orzeczonej kary. Co istotne orzeczeniu tego rodzaju kary nie stoi na przeszkodzie fakt odbywania przez K. K. kary pozbawienia wolności. Jak bowiem wynika z analizy akt sprawy koniec pobytu w zakładzie karnym przypada na sierpień 2017 r. Możliwe będzie zatem wykonanie kary ograniczenia wolności.

W ocenie Sądu orzeczonej karze osiągnie założone cele w zakresie wychowawczego oddziaływania na sprawcę, a także prewencji indywidualnej oraz ogólnej. W sprzeciwie od wyroku nakazowego prokurator kwestionował jedynie rodzaj i wymiar kary zasadniczej.

Środek karny został wymierzony na podstawie art. 39 pkt 3 kk w zw. z art. 42 § 2 kk w zw. z art. 43 § 1 kk. Za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji popełnione w stanie nietrzeźwości ustawodawca nałożył na Sąd obowiązek wymierzenia zakazu prowadzenia pojazdów na okres nie krótszy niż 3 lata – i na taki też okres środek ten dotyczący wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczono.

O świadczeniu pieniężnym na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej Sąd orzekł na podstawie art. 39 pkt 7 kk w zw. z art. 43a § 2 kk. Art. 43a § 2 kk zobowiązuje Sąd do orzeczenia takiego świadczenia. W przedmiotowej sprawie świadczenie pieniężne zostało wymierzone w minimalnej granicy mając tu na uwadze sytuację majątkową oskarżonego.

Brak majątku oraz dochodów uzasadniał na podstawie art. 626 § 1 kpk oraz art. 624 kpk zwolnienie oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów procesu.